

Arrest

nr. 132 321 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X
 7. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partijen en hun advocaat N. REYNAERT en advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 oktober 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing worden verzoekers op 17 oktober 2012 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 03.08.2012 worden er medische elementen aangehaald voor [H. A.]. Bijgevolg dient in de eerste plaats [H. A.] zijn identiteit aan te tonen.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 03.08.2012 zijn taskara voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoonde dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag töt verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten luiden als volgt:

[...] Krachten artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

[...]

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. De Raad merkt op dat uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vierde tot en met zevende verzoek(st)er ten tijde van het indienen van huidig beroep minderjarig waren. Zij beschikten bijgevolg niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Zij worden in het kader van huidig beroep niet vertegenwoordigd door hun ouders. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vierde tot en met zevende verzoek(st)er (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.3. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen van toepassing zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. Zij tonen evenwel de samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

Ter terechtzitting betogen verzoekers, gewezen op hetgeen voorafgaat, dat er wel samenhang dient te worden aangenomen, nu zij bij het indienen van hun verzoekschrift wel over een legaal verblijf beschikten doch zij twee jaar dienden te wachten op een pleitdatum. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoekers hun asielaanvragen werden immers reeds bij arresten van de Raad van 28 juni 2012 definitief afgewezen en sindsdien blijkt geenszins dat verzoekers op een andere grond over een verblijfsrecht of -machtiging beschikten. De tweede en derde bestreden beslissing stelden zo ook het onregelmatig karakter van verzoekers hun verblijf vast. Dit betoog kan niet worden weerhouden als bewijs van voldoende samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing.

Een voldoende samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing blijkt aldus niet. In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Verzoekers betogen ook niet dat de tweede en derde bestreden beslissing voor hen een groter belang hebben.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de op 17 oktober 2012 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van 'de beginselen van behoorlijk bestuur'.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Normaal gezien volstaat het om zowel bij de aanvragen 9bis als 9ter Vw, enkel een kopij van het identiteitsdocument te voegen bij de aanvraag zoals blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007 en artikel 7, §1,1° van het KB van 17 mei 2007. RvV 25 juli 2008,22.046, RvV 27 februari 2009, 23.891.

In onderhavig geval was er geen enkele aanleiding om deze manier niet te volgen.

Artikel 9ter § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

[...]

Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout. Het enige duidelijke en determinerende motief die tegenpartij in haar ganse motivering aanhaalt is de volgende quote:

"Dit bewijselement (taskara) kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, le lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen.

De rechtbank van eerste aanleg oordeelt in haar vonnis het volgende (Rb Hasselt 25 februari 2008 (stuk4):

"Overeenkomstig art 34 Wb IPR wordt de staat van de persoon beheerst door het recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft. De hoger vermelde identiteits- en geboortegegevens worden door verzoeker bewezen aan de hand van de volgende neergelegde stukken, die afkomstig zijn van de Afghaanse autoriteiten:

- het geboortecertificaat, afgeleverd door de Afghaanse ambassade en gelegaliseerd door FOD Buitenlandse zaken;*
- het Afghaanse identiteitsbewijs, taskara genaamd.*
- het paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade.*

Overeenkomstig art. 46 B.W. en art. 27 WbIPR hebben deze stukken bewijswaarde en de rechtbank erkent dat zij een grotere bewijswaarde hebben dan het medische leeftijdsonderzoek van de dienst voogdij."

De Taskara heeft dus bewijswaarde.

Daarenboven toont verwerende partij geen enkel element aan waaruit zou blijken dat de Taskaras die voorliggen vals zouden zijn. Zij haalt enkel in een algemene, niet onderbouwde quote de vaststaande bewijswaarde (behoudens tegenbewijs) onderuit door middel van één zinnetje.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In casu dient de Raad vast te stellen dat tegenpartij er direct van uitgegaan is dat de Taskara verkregen werd op basis van louter verklaringen. Echter zij had de mogelijkheid om een woonstcontrole te doen en de omstandigheden te verifiëren.

Zij heeft dit niet gedaan en heeft dus een beslissing genomen op basis van een onvolledig dossier.

Bijgevolg schendt zij haar motiveringsplicht door onvoldoende kennis te vergaren van het bij haar ingediende dossier en zij dus op basis van onvoldoende kennis niet anders kan dan haar motiveringsplicht te schenden.

Voorts dient opgemerkt te worden dat het bij de aanvraag 9ter volstaat de kopie van de identiteitsdocument te voegen; het origineel moet bij de woonstcontrole voorgelegd worden (RvV 22.046, 27 januari 2009, RvV 30.047, 27 februari 2009); zoniet is de aanvraag onontvankelijk (RvV 25.606, 3 april 2009). Verzoeker heeft dit in casu gedaan.

Overigens is er nergens sprake dat tegenpartij een woonstcontrole zou gedaan hebben en vastgesteld zou hebben dat de Taskara vals zou zijn. Zij heeft daarentegen louter en alleen haar beslissing genomen op basis van een kopie.

Verzoeker zal op de zitting zijn originele taskara, evenals deze van zijn familieleden meebrengen.

Belangrijk rechtspraak bevestigt het volgende:

Een beslissing van onontvankelijkheid wegens gebrek aan identiteitsdocument hoeft geen beoordeling meer te bevatten van de medische stukken (RvV 27.402, 15 mei 2009) behalve als er een schending van 3 EVRM kan worden aangetoond.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. De redenen worden aangehaald in het verzoekschrift op basis van artikel 9ter (stuk 5) en staan daarin duidelijk uiteengezet. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd en schendt de zorgvuldigheidsverplichting.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan

oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

Indien hier anders geoordeeld zou worden, dan zou er een manifeste schending van artikel 14 van het EVRM plaatsvinden in die zin dat vreemdelingen die zich schuldig maken aan oorlogsmisdaden of misdaden bevoordeeld worden ten opzichte van vreemdelingen die enkel zorg dragen voor hun gezin en nooit strafrechtelijk beschuldigd of veroordeeld werd.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Opnieuw zou dit in casu een schending uitmaken.

Tegenpartij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Nergens wordt hierover iets vermeld in haar beslissing.

De motiveringsplicht werd geschonden en er werd een manifeste beoordelingsfout gemaakt door tegenpartij.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Het volstaat om te vragen naar de omstandigheden waarin verzoeker zijn Taskara heeft bekomen, net als het volstaat zijn familieleden te ondervragen over de Taskara.

Tegenpartij toont niet aan dat zij dit gedaan heeft en schendt bijgevolg haar motiveringsplicht zowel formeel als materieel.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Dat de bevoegdheid van tegenpartij in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door tegenpartij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich dan ook opdringt.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun

inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkenen onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat de nationaliteit niet kan worden vastgesteld aan de hand van de door hem aangebrachte taskara.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een taskara voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt in § 2:

[...]

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan het louter voorleggen van een taskara niet volstaan om te worden aanzien als een bewijs van identiteit, nu door verzoeker niet werd aangetoond dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen.

Het bewijs van nationaliteit is inderdaad cruciaal bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, zodat deze vaststelling volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

"Uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt dat het risico voor een inadequate behandeling dient onderzocht te worden in het licht van het land van herkomst of land van verblijf. Juiste informatie met betrekking tot het land van herkomst of het land van verblijf is derhalve van doorslaggevende aard bij

een aanvraag 9ter. De bewijslast dienaangaande ligt bij de aanvrager: "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft". " (R.v.V. nr. 80 411 van 27 april 2012)

De verwerende partij wijst er daarbij op dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing dd. 18.01.2012 reeds vaststelde dat aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn Afghaanse nationaliteit en recent verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht.

Zo stelde het Commissariaat vast dat:

- verzoeker geen geografische kennis bezit over het beweerde gebied van herkomst,
- de etnische samenstelling niet kan duiden,
- geen kennis heeft van de politieke realiteit van de regio,
- niet weet wat de betalingsmiddelen in Afghanistan zijn,
- geen blijk geeft van kennis over recente gebeurtenissen in de beweerde regio van herkomst.

Voorts was het relaas van verzoeker in het algemeen tegenstrijdig en inconsistent.

Het Commissariaat motiveerde als volgt in de weigeringsbeslissing:

[...]

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de voorgelegde taskara geen bewijs van identiteit vormt.

Zie in die zin ook:

"Hoewel verzoekers nationaliteit als dusdanig niet betwist werd door de asielinstanties, werd door verzoekers geen reëel zicht geboden op hun herkomst, verblijfssituatie en derhalve eventuele problemen die daaruit zouden voortvloeien. Hun beweerde verblijf in Afghanistan werd betwist door de asielinstanties. Deze vaststellingen werden onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 72.822 van 6 januari 2012.

Hoewel verzoekers inderdaad bij hun aanvraag ingevolge 9ter van de vreemdelingenwet hun Tashkara hadden bijgevoegd, motiveert de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze dat dergelijke documenten slechts bewijswaarde hebben, indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen.

Het staat buiten betwisting dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf in Afghanistan van verzoekers. De bestreden beslissing motiveert terecht, gelet op voorgaande, dat dit nochtans belangrijk is voor de inschatting van de werkelijke nood aan medische behandelingen. Gelet op het feit dat verzoekers geen reëel zicht bieden op hun herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, kan onmogelijk een beeld gevormd worden over de werkelijke nood aan medische behandelingen. Een onderzoek ten gronde kan niet dienstig gevoerd worden. Het doel van de identiteitsvereiste in het licht van een aanvraag 9ter bestaat erin onomstotelijk te kunnen vaststellen van waar de betrokkene afkomstig is, om op die manier de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen aldaar te kunnen onderzoeken. In die zin kan onmogelijk besloten worden dat de constitutieve elementen van de identiteit, in het licht van een aanvraag 9ter, in casu verenigd zijn. " (R.v.V. nr. 80 411 van 27 april 2012)

Het loutere feit dat verzoeker het met deze beoordeling niet eens is, volstaat niet om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te besluiten. De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt.

Verzoeker houdt voor dat een taskara 'bewijswaarde' zou hebben. Verzoeker tracht dit aan te tonen door te verwijzen naar een vonnis dd. 25.02.2008 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. Nog los van de vaststelling dat in de continentale rechtsstelsels rechtspraak geen precedentenwaarde heeft, laat de verwerende partij gelden dat dit vonnis geenszins stelt dat een taskara op zich het bewijs van identiteit vormt. De vreemdeling waarvan sprake in dit vonnis legde immers zowel een taskara, een gelegaliseerd geboortecertificaat als een door de Afghaanse ambassade afgeleverd paspoort voor.

In casu bewijst de taskara die verzoeker voorbrengt NIET de nationaliteit. en dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Verzoekers voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert ook een schending aan van art. 2, 3 en 14 EYRM.

De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen. wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had

no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu slaagt verzoeker er geenszins in aan te tonen dat deze hoge drempel werd bereikt, nu verzoeker niet aantoon uit welk land hij afkomstig is, en derhalve ook niet bewijst dat een terugkeer naar dit land een verboden behandeling zou uitmaken.

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

In casu geeft verzoeker niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat 'de medische elementen moeten worden geëvalueerd', maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EYRM verboden handeling. Door zijn vage beschouwingen dat, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt, zodat ook een schending van art. 2 EVRM niet aan de orde is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Een schending van artikel 2 of 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verder werpt verzoeker de schending op van art. 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: "EVRM"), ondertekend te Rome op 4.11.1950 en goedgekeurd bij wet dd. 13.5.1955.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tót een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status. "

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag (J. VANDELANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 1001, 343). Dergelijke schending van een ander recht of vrijheid vervat in het EVRM wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont verder op geen enkele wijze aan in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, want geeft niet aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid. Verzoeker meent ten onrechte dat hij wel zou worden verwijderd in strijd met art. 3 EVRM, wat niet het geval zou zijn voor ernstige oorlogsmisdadigers.

Dergelijke stelling is fundamenteel incorrect. De bescherming die wordt geboden door art. 3 EVRM geldt voor elkeen. Verzoeker toont echter niet aan door middel van concrete gegevens dat hij het risico loopt op een behandeling bedoeld in art. 3 EVRM.

Een schending van art. 14 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. In de mate dat verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers beroepen zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat”.

In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers, ingediend op 3 augustus 2012, onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat de voorgelegde ‘taskara’ op naam van verzoeker diens identiteit niet aantoont op de wijze voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dit omdat *“betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”*.

Overeenkomstig artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder oordelen dat een voorgelegd bewijselement de identiteit in ruime zin, met inbegrip van de nationaliteit, niet afdoende aantoont, indien blijkt dat dit document is opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. Verweerder blijft in de eerste bestreden beslissing evenwel volledig in gebreke te duiden op welke gronden hij van oordeel is dat het door verzoeker ter staving van zijn identiteit in ruime zin voorgelegde identiteitsdocument zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen. Er dient evenwel te worden aangenomen dat het in deze situatie aan verweerder toekomt dit bewijs te leveren, als zijnde de overheid die weigert het voorgelegde bewijselement in aanmerking te nemen. Het gegeven dat de bewijslast voor het aantonen van de identiteit in ruime zin in beginsel bij de aanvrager berust, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekers kunnen aldus worden gevolgd waar zij aangeven dat verweerder in gebreke is gebleven de bewijswaarde van de voorgelegde taskara met concrete argumenten onderuit te halen.

De uiteenzetting in de nota met opmerkingen waarbij alsnog wordt gepoogd aan te tonen dat de taskara geen bewijswaarde heeft, betreft een a posteriori motivering en de Raad kan enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing op een andere motivering is gesteund. Zo weigerde verweerder in de eerste bestreden beslissing de voorgelegde taskara enkel op de grond dat verzoeker *“niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”* en zonder hierbij zelf de bewijswaarde van dit bewijselement te ontcrachten.

Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder in de eerste bestreden beslissing weigert om de voorgelegde taskara in aanmerking te nemen als bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker zelf in gebreke zou zijn gebleven aan te tonen dat dit document niet louter op basis van verklaringen werd verkregen. Er blijkt ook geenszins op welke wijze verzoeker dit bewijs dan wel zou kunnen leveren. Aldus blijkt ook niet dat verweerder zelf de aanvraag met de vereiste zorgvuldigheid heeft behandeld.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS